

Kunstudstillings-Causeri.

(Sluttet).

Men den store Kunst, den, som har været, og som saa mange længes efter, vil Kvinderne kunne være med til den? Ja, hvad er det egentlig for noget, stor Kunst? Det er aldrig lykkedes mig at danne mig noget klart Begreb om, hvad der menes dermed; jeg vil haabe, at det ikke er et altfor kompromitterende Bevis paa kvindelig Skrøbelighed at tilstaa dette, og at jeg ikke maa være altfor ene om denne glipende Forstaaelse. Stor Kunst, kan man forstaa, maa være noget andet end god Kunst, eller er den maaske god Kunst plus noget mere? for ren Modsætning til god Kunst kan det vel ikke være? Hvori bestaar saa dette Plus? Bliver Kunsten stor naar man behandler store Æmner? I saa Fald, hvad menes der med store Æmner? Naar man maler hundrede Personer paa et Billede, behandler man saa et stort Æmne, og hvis man maler en, et lille? I saa Tilfælde kommer den store Kunst vel nok igen; Kvantiteterne plejer at kunne skaffes tilveje; naar man blot sparer Skillingerne sammen, kommer Dalerne nok. Eller, hvis man maler 2 Personer, der bestræber sig for at slaa hinanden ihjel, er dette saa et stort Æmne og stor Kunst? men hvis de sidder hver i sin Stol som fredelige Borgere, er det saa Smaatteri? Men saa har det jo ogsaa gode Veje; saa bør Kunstnerne samle sig om at indgive en Adresse til Rigsdagen med indtrængende Anmodning om, at det maa forundes Forbryderæmnerne at kultiveres, i Stedet for nu at gemmes hen i Forbedringshuse og Tugthuse. Det er jo bevisligt, at da den store Kunst florerede, rakte Lovens Arm ikke saa langt som nu; de store Oprtrin af Menneskelivet, Vold, Mord og Marter, var Kunstnerne saa lykkelige at have paa nærmere Hold i hine Tider, og at kunne fremstille overensstemmende med Virkeligheden, medens vore stakkels moderne Malere ikke har et saadant „Dagligliv“ for Øje, og i deres Enfoldighed saa tager deres Tilflugt til at fremstille den Virkelighed, de ser.

Eller er det den Tanke, der ligger til Grund for et Kunstværk, der bestemmer dets Værdi? Hænger stor Kunst paa det nøjeste sammen med Kunstnerens Betydelighed som Menneske? Da er der vel nok mindre gode Udsigter for den store Kunst; thi blandt det kunstneriske Folkefærd, som vi kende, er det snarere en Undtagelse end en Regel, at en Maler tillige er Tænker. Om det altid har været saaledes, ved jeg ikke, men man kunde jo tænke sig, at det meget